

i Brug i den sidste Salafnes Aar, gjøre det saa vanskeligt for den, der ikke har unge, friske Dine, at læse Rigsbagsattestykkerne — for mig staar det faaledes, at Differentien, der var mellem mig som Finansminister og det daværende Udvalg, var 342,000 Rdl., medens den Nedgang, som Udvalget dengang tilraadede, var 400,000 Rdl. eller 800,000 Kr. Disse Tal findes ibetmindste i Betænkningen. Derved fremkommer, naar vi lægge Tallene sammen, omtrent denne halvanden Million. Naar jeg dengang ikke insisterede paa, at Sagen kom til videre Forhandling heri Landstinget, saa var det ikke paa Grund af denne foreløbige Meningsforskjel. Det er meget muligt, at den ærede Finansminister har Ret i, at Landstingets Flertal vilde have sluttet sig til Udvalgets Flertal, det er maaffte endog saa sandsynligt, at det ved 1ste Behandling af Enkeltighederne havde gjort det, det vil naturligvis sige ved, hvad vi kalde 2den Behandling heri Thinget. Det er jo ogsaa muligt, at det var lykkedes mig at overbevise Thinget om, at man kunde gaa videre, men derpaa kom det mig dengang ikke an; naar jeg ikke indlød mig paa en Forhandling, saa har jeg en levende Erindring, og andre ærede Medlemmer, som jeg forhandlede med, ville sikkert ogsaa erindre det, thiøndt det naturligvis ligger min Erindring nærmere, at Grunden ganske simpelt var den, at dengang stod Folkethingets Flertal paa et saa ekstremt Afslags-Standpunkt, at jeg, sandt at sige, fandt det lidet forstandigt at føre en Forhandling, der kunde vække nogen Strid, heri Thinget, for, selv om jeg seirede, i bedste Fald saa at se Frugten af denne Kamp og dette Arbejde tilintetgjort ved en ekstremt Afstemning i det andet Thing. Havde der dengang i det andet Thing været en Billie til at holde Forordningerne om Afslag inden de efter mit Begreb rimelige Grændser, inden Grændser, som jeg kunde godkjende, saa vilde jeg med større Mod, større Lyft have optaget den næste Forhandling, som maatte have været ført i dette Thing, først denne gjentagne Forhandling bliver i saadanne Tilfælde den bestemmende, og selv om det ikke var lykkedes mig at bringe Thingets Flertal til en anden Anskuelse, end det havde viist ved den første Afstemning, hvad Ingen kan vide, vilde jeg ikke have taget i Betænkning at vende tilbage til Folkethinget og der søge at tilveiebringe saadanne Afslag i dets Forordninger, at der til sidst kunde være kommet et Resultat ud af disse gjensidige Overvejelser, og selv om det ikke skulde være lykkedes, vil jeg sige, at, naar jeg som Finansminister havde gjort det, som jeg ansaa for min Opgave, nemlig at foreslaa en passende Nedgang, og dernæst Landstinget bestemt modsatte sig denne Nedgang, saa var det ikke Noget, jeg vilde have anset som en Krænkelse, jeg vilde sige: Ja, naar man endelig vil betro Finansministeren

en større Sun, end han anser for nødvendig, saa er det da ikke den største Gjenvordighed, man kan berede en Finansminister, det er til Syvende og sidst en Skjæbne, man helt rolig kan finde sig i. Jeg tror ikke, at der i det, der foregik dengang, ligger Noget, som skulde være i Strid med de Udtalelser, der nu ere fremskorte af mig efter saa lang Tids Forløb.

Finansministeren (Strup): Det er jo ganske vist et noget ubestemt Begreb „væsentlig“ eller „ikke væsentlig“, det skal indrømmes. Det ærede Medlem vil jo allerede af det foreliggende Forslag kunne se, at jeg ikke betragter et Par Hundrede Tusinde Kroner som noget Væsentligt, men meget over nogle Hundrede Tusind var det heller ikke, som Landstinget i sin Tid ansaa for uvæsentligt, saa at det vilde bortkaste dem. Det Bølsø, som Landstingets Flertal vilde gaa ind paa at se Statskassens Indtægter reducerede var, dersom min Opfattelse er rigtig, omtrent 760,000 Kr. Desuden var der Ophævelsen af den indemigste Skibsafgift, men den er nu allerede borte og kan altsaa billigvis ikke tælles med nok engang. Dog var dette kun under Forudsetning af, at der skete en ikke uvæsentlig Nedsættelse i Kaffeolden, som man ikke var saa ganske enig om. Var den ikke foretagen tillige, havde Reduktionen indskrænket sig til omtrent 250,000 Kr. — En anden Bemærkning af det ærede Medlem om, at jeg havde maattet overse den store Forskjel, mellem Hartkornskrigsskatterne fra Aarhundredets Begyndelse og saa Krigsskatloven af 5te August 1864, den store Forskjel, at disse Hartkornskrigsskatter eksisterede ikke mere som saadanne, de vare optagne i en anden Lov, medens det Modsatte endnu var Tilfældet med Krigsskatloven af 1864 — denne Bemærkning beror paa, at det ærede Medlem ikke har lagt Mærke til, at jeg udtrykkelig selv har angivet, at disse Hartkornskrigsskatter vare optagne samlede i den nuværende Hartkornsbetænkning. Det har naturligvis ikke kunnet være mig ubekjendt, hverken i min Egenkab af Finansminister eller tidligere Indemrigsminister eller Hartkornseier, at der ikke for Tiden eksisterer nogen Hartkornsskat, der bærer Krigsskatnavnet.

Da Ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges enstemmig med 49 Stemmer.

Ploug: Jeg tillader mig at foreslaa, at det foreliggende Lovforslag henvises til et Udvalg paa 9 Medlemmer.